

Søndre Birk har taget et Bind for Dine og sagt: „Det kommer ikke mig ved, det er Kongens Fogeds Ansvar, hvorpaa jeg handler. Jeg gør som han begærer.“ Men han havde ikke haft det nødig, ganske bortset fra, at Forordningen af 1842, som den højtærede Justitsminister oplyste, ikke er anvendelig paa offentlige Myndigheder, havde han ikke haft nødig efter Retvisning af Kongens Foged at betragte sig som Kedskab for ham. Han skal senteres som det hedder i Forordningen af 1842, over, om det er et lovligt Forbud — efter min Mening er det ikke et lovligt Forbud, og hvis jeg havde været Politimester, vilde jeg allerede af den Grund afvise det. Men selv om Politimesteren i Søndre Birk har været af samme Mening med Hensyn til Forbudets Lovlighed som Kongens Foged, saa vilde jeg dog ikke i hans Sted have handlet, som han gjorde, og det, fordi, som den ærede Interpellant sagde, det Tilfælde endnu ikke er forekommet her i Kongeriget Danmark, at en Politimester sætter den øverste Statsmyndighed paa Døren paa Retvisning, fordi der foreligger et Forbud af Kongens Foged her i København. Jeg vilde have betænkt mig paa at gøre det, og det vilde jeg have kunnet gøre saa meget mere roligt, som jeg er temmelig sikker paa, at, naar han havde indhentet Instruktioner fra sine foresatte, vilde han blive opløst om, at han meget godt kunde fritages derfor af de Grunde, den højtærede Justitsminister nylig har udtalt. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at det, som er sket her, er fra den højtærede Ministers Side fuldt forsvaret, jeg kan ikke erkende, at Begravelsesvæsenet har nogen utvivlsom Ret i denne Sag, og selv om det mener anderledes i den Retning, saa anser jeg det for at være en ganske urigtig Fremgangsmaade at bringe Sagen ind for Domstolene ved at udvirke et Forbud, thi det maa være Genstand for ordinært Søgmaal, hvis man i den Anledning har noget at kræve af vedkommende Minister. Jeg anser derfor det nedlagte Forbud for at være i Strid med Grundlovens § 72, og jeg anser Politimesteren i Søndre Birk, som har medvirket til at give dette Forbud et praktisk Udtryk, for at have handlet mindre hensynsfuldt over for den øverste Statsmyndighed. Jeg kan derfor ikke paa nogen Maade erklære mig enig i de Udtalelser fra den ærede Forespørger, som gaa i helt anden Retning, og som synes at ville lægge et stort Ansvar og Bebrejdelse paa den højtærede Minister. Det er jo i øvrigt alt sammen overvundet. Offentligheden har haft sin Fornøjelse ved at bestæftige sig ivrig med denne Sag, den ærede

Forespørger har faaet Anledning til at sige den ærede Regerings Medlemmer adskillige Behageligheder, og jeg tænker derfor, dette Ting kan være tilfreds med at have faaet denne Debat i Gang.

S. N. Hansen: Ærede Medlemmer ville maasse ikke fortaente mig i, at jeg siger et Par Ord i denne Sag. Mine Bestræbelser skulle kun gaa ud paa at pege paa de enkelte Punkter, som jeg synes, have Interesse for dette høje Ting. Til disse Punkter regner jeg ikke de forskellige Meddelelser og Udtalelser, der have været gjorte om, hvorvidt Kjøbenhavns Begravelsesvæsen i denne Sag har handlet mere eller mindre rigtigt. Handlemaaden lige over for den høje Regering synes jeg ikke, det er Stedet her at drøfte, og jeg skal derfor forbigaa dette Punkt. Dermed vil jeg selvfølgelig ikke sige, at den ærede Minister for offentlige Arbejder ikke kunde være besøjet til ved Forespørgerens Maade at tage Sagen paa, at komme ind paa dette Punkt, men det er kun en Forklaring af, at jeg lader dette Punkt ligge. Jeg har ikke sat mig ind i, ikke opfrisket i min Hukommelse, hvad der i saa Henseende er sket; jeg skal indskrænke mig til at sige, at ligesom jeg beklager, at Sagen tog den afuttede Form, den tog, saaledes maa jeg paa den anden Side hælde lige over for den højtærede Minister, at det kun var nødvendigt, at man gik til at tage disse Skridt. Og skulde jeg gøre en Bemærkning af almindelig Interesse, skulde det være den, at jeg ved at have med den Sag at gøre har faaet den Fornemmelse, og jeg tror, det er den, der ligger til Grund for, at denne Sag blandt andet har fundet stor Sympati for Begravelsesvæsenets Vedkommende, nemlig, at naar man har med Ekspropriationsforhold i disse Anliggender at gøre, saa staar man i høj Grad over for Autoriteter, som ere knyttede til Jærnbanevæsenet. Det er altsaa ikke et Angreb paa Personer eller deres Optraeden, jeg her kommer ind paa, thi jeg synes, at det er dette Ting ganske uvedkommende. Jeg tror, at som Forholdene ere ordnede, det være sig nu ved Lov eller Praxis, saa vil den Mand, der møder som Kommisarius for Jærnbannerne, først og fremmest varetage Jærnbanevæsenets Interesser. Jeg tror, der derved kommer Kombinationer, som gøre, at man med en vis Vængstelse træder op mod disse Myndigheder, og det maa være den forklarende Grund til, at Begravelsesvæsenet, som ikke tidligere har haft med dette at gøre, staar som enhver anden privat Mand, der kommer i Forhold til disse Myndigheder. Man bliver ængstelig, og naar man saa ikke møder Smøde-